

“मीठे बच्चे- तिमीलाई नाविक मिलेको छ वारी किनारबाट पारी लै जानको लागि, तिमी पाउ अब यस पुरानो दुनियाँमा छैन, तिमी लंगर उठिसकेको छ।”

प्रश्न:- जादुगर बाबाको अद्भुत जादुगरी कुनचाहिँ हो जुन अरु कसैले गर्न सक्दैन?

उत्तर:- कौडीसमान आत्मालाई हीरासमान बनाइदिनु, बागवान बनेर काँडालाई फूल बनाइदिनु- यो अद्भुत जादुगरी हो जो एक जादुगर बाबाले नै गर्नुहुन्छ, अरु कसैले होइन। मनुष्य मात्र पैसा कमाउनको लागि जादुगर कहलाउँछन्, तर बाबाले जस्तो जादु गर्न सक्दैनन्।

ओम् शान्ति। सारा सृष्टि चक्र वा ड्रामामा बाबा एकै पटक आउनु हुन्छ। अरु कुनै सत्सङ्ग आदिमा यस्तो सोच्दैनन्। न ती कथा भन्ने पिता हुन्, न उनीहरू बच्चा हुन्। उनीहरू त वास्तवमा अनुयायी पनि होइनन्। यहाँ त तिमी बच्चा पनि हो, विद्यार्थी पनि हो र अनुयायी पनि हो। बाबाले बच्चाहरूलाई साथमा लिएर जानुहुन्छ। बाबा गएपछि फेरि बच्चाहरूले पनि यस फोहोरी दुनियाँबाट आफ्नो सुन्दर दुनियाँमा गएर राज्य गर्नेछन्। यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनु पर्छ। यस शरीर भित्र रहने जो आत्मा छ त्यो धेरै खुसी हुन्छ। तिमी आत्मा धेरै खुसी हुनुपर्छ। बेहदका बाबा आउनु भएको छ जो सबैका बाबा हुनुहुन्छ, यो समझ पनि केवल तिमी बच्चाहरूलाई छ। बाँकी सारा दुनियाँमा त सबै बेसमझ नै छन्। बाबा बसिर सम्झाउनु हुन्छ- रावणले तिमीलाई कति बेसमझ बनाइदिएको छ। बाबा आएर समझदार बनाउनु हुन्छ। सारा विश्वमा राज्य गर्ने लायक, यति समझदार बनाउनु हुन्छ। यो विद्यार्थी जीवन पनि एकै पटक हुन्छ, जब भगवान आएर पढाउनु हुन्छ। तिमी बुद्धिमा यो छ, बाँकी जो आफ्नो घर-व्यवहारमा धेरै फँसेर रहन्छन्, उनीहरूलाई कहिल्यै यो बुद्धिमा आउन सक्दैन- भगवानले पढाउनु हुन्छ। उनीहरूलाई त आफ्नो धन्दा नै याद रहन्छ। तिमी बच्चाहरू भगवानले हामीलाई पढाउनु हुन्छ भन्ने कुरा जानेर कति हर्षित रहनु पर्छ। अरु त सबै हुन् पाई पैसाका बच्चाहरू। तिमी त भगवानका बच्चा बनेका छौ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई अथाह खुसी हुनु पर्छ। कोही त धेरै हर्षित रहन्छन्। कसैले त भन्छन्- बाबा हामी ज्ञान सुनाउन सक्दैनौं, यो हुन्छ....। अरे, मुरली कोही मुश्किल कहाँ छ र! जसरी भक्तिमार्गमा साधु-सन्त आदिसँग कसैले सोध्छन्- हामी ईश्वरसँग कसरी मिल्न सक्छौं? तर उनीहरूले चिनेका छैनन्। केवल औंलाले इसारा गर्छन्- भगवानलाई याद गर। पुग्यो, खुसी भइहाल्छन्। उहाँ को हुनुहुन्छ- दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैन। आफ्ना पितालाई कसैले पनि चिनेका छैनन्। यो ड्रामा नै यस्तो बनेको छ, फेरि पनि भल्छन्। यस्तो होइन- तिमीहरू मध्ये सबैले बाबा र रचनालाई जानेका छौ। कहीं-कहीं त चलन यस्तो चल्छन्, कुरै नसोध। त्यो नशा नै उड्छ। अहिले मानौं तिमी बच्चाहरूको पाउ पुरानो दुनियाँमा छैन। तिमीलाई थाहा छ- कालियुगी दुनियाँबाट पाउ उठिसकेको छ, नाउको लंगर उठिसकेको छ। अब हामी गइरहेका छौं, बाबाले हामीलाई कहाँ लिएर जानुहुन्छ यो बुद्धिमा छ किनकि बाबा नाविक पनि हुनुहुन्छ भने बागवान पनि हुनुहुन्छ। काँडालाई फूल बनाउनु हुन्छ। उहाँ जस्तो बागवान कोही छैन जसले काँडालाई फूल बनाइदेओस्। यो जादुगरी कुनै कम कहाँ छ र। कौडीतुल्य आत्मालाई हीरातुल्य बनाउनु हुन्छ। आजकल जादुगर धेरै निस्किएका छन्, यो हो ठगहरूको दुनियाँ। बाबा हुनुहुन्छ सद्गुरु। भन्छन् पनि- सद्गुरु अकाल। धेरै धुन लगाउँछन्। अब यदि स्वयं भन्छन् सद्गुरु एक हुनुहुन्छ, सर्वका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ भने फेरि आफूलाई गुरु किन कहलाउँछन्? न स्वयंले बुझ्छन्, न अरुले केही बुझ्छन्। यस पुरानो दुनियाँमा के नै छ र। बच्चाहरूलाई जब थाहा हुन्छ, पिताले नयाँ घर बनाइरहनु भएको छ तब को होला जो नयाँ घरसँग घृणा, पुरानो घरसँग प्रीत राखोस्। बुद्धिमा नयाँ घर नै याद रहन्छ। तिमी बेहद बाबाको बच्चा बनेका छौ त्यसैले तिमीलाई स्मृति रहनु पर्छ- बाबाले हाम्रा लागि नयाँ दुनियाँ बनाइरहनु भएको छ। हामी त्यस नयाँ दुनियाँमा जान्छौं। त्यस नयाँ दुनियाँका अनेक नाम छन्। सत्ययुग, हेवन, प्याराडाइज, वैकुण्ठ, आदि... तिमी बुद्धि अब पुरानो दुनियाँबाट उठिसकेको छ किनकि पुरानो दुनियाँमा दुःख नै दुःख छ। यसको नाम हो नै हेल, काँडाको जंगल, रौरव नर्क, कंसपुरी। यसको अर्थ पनि कसैले जानेका छैनन्। पत्थरबुद्धि छन् नि। भारतको हालत हेर के छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यस समयमा सबै पत्थरबुद्धि छन्। सत्ययुगमा सबै हुन्छन् पारसबुद्धि, यथा राजा रानी तथा प्रजा। यहाँ त छ नै प्रजाको प्रजामाथि राज्य त्यसैले सबैको स्ट्याम्प (छाप)

बनाइरहन्छन्।

तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो याद रहनु पर्छ। उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ। फेरि सेकेन्ड नम्बरमा उच्च को हो? ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको त कुनै उचाइ नै छैन। शंकरको त वेशभूषा आदि पनि कस्तो बनाइदिएका छन्। भनिदिन्छन्, उनले भाग पिउँछन्, धतुरो खान्छन्.... यो त इन्सल्ट हो नि। यी कुरा होइन। यिनीहरूले आफ्नो धर्मलाई नै भुलेका छन्। आफ्ना देवताहरूको लागि के के भनिरहन्छन्, कति बेइज्जत गर्छन्! तब बाबा भन्नुहुन्छ- मैरो पनि बेइज्जत, शंकरको, ब्रह्माको पनि बेइज्जत। विष्णुको बेइज्जत हुँदैन। वास्तवमा गुप्तमा उनको पनि गर्छन् किनकि विष्णु नै राधा-कृष्ण हुन्। साना बच्चा त महात्मा भन्दा पनि उच्च भनेर गायन गरिन्छ। यी ब्रह्माले त पछि संन्यास गर्छन्, ती त साना बच्चा हुन् नै पवित्र। पाप आदि जानेका हुँदैनन्। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ शिवबाबा, फेरि पनि बिचराहरूलाई थाहा छैन- प्रजापिता ब्रह्मा कहाँ हुनु पर्ने हो। प्रजापिता ब्रह्मालाई देखाउँछन् पनि शरीरधारी। अजमेरमा उनको मन्दिर छ। दाही जुङ्गा देखाएका छन् ब्रह्माको, शंकर वा विष्णुलाई यस्तो देखाउँदैनन्। त्यसैले यो बुझ्नु पर्ने कुरा हो। प्रजापिता ब्रह्मा सूक्ष्मवतनमा कसरी हुन्छन्, उनी त यहाँ हुनु पर्ने हो। अहिले ब्रह्माका कति सन्तान छन्! लेखिएको छ- प्रजापिता ब्रह्माकुमार कुमारीहरू यति धेरै छन्। त्यसैले अवश्य प्रजापिता ब्रह्मा हुनुपर्छ। चैतन्य छन् भने अवश्य केही गर्छन् होला। के प्रजापिता ब्रह्माले केवल बच्चा मात्र पैदा गर्छन् वा अरू पनि केही गर्छन्। भन्न त आदि देव ब्रह्मा, आदि देवी सरस्वती भन्छन् तर उनीहरूको पार्ट के हो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। रचयिता हुन् भने त अवश्य यहाँ थिए। अवश्य ब्राह्मणहरूलाई शिवबाबाले एडप्ट गरेको हुनुपर्छ। नत्र ब्रह्मा कहाँबाट आए? यो नयाँ कुरा हो नि। जबसम्म बाबा आउनुहुन्न तबसम्म कसैले जान्न सक्दैन। जसको जुन पार्ट छ त्यही खेल्छ। बुद्धिले के पार्ट खेले, कहिले आए, आएर के गरे- कसैले जानेका छैनन्। तिमीले अहिले जानेका छौ। के उनी गुरु हुन्, टिचर हुन् वा पिता हुन्? होइनन्। सद्गति त दिन सक्दैनन्। उनी त केवल आफ्नो धर्मका रचयिता ठहरिए, गुरु होइनन्। बाबाले बच्चाहरूलाई रच्नुहुन्छ। फेरि पढाउनु हुन्छ। बाबा, टिचर, गुरु तीन हुनुहुन्छ। अरू कसैलाई कहाँ भन्नुहुन्छ- तिमीले पढाऊ। अरू कसैसँग यो ज्ञान छँदै छैन। बेहदका बाबा नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। त्यसैले अवश्य ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। बाबाले नै स्वर्गको राज्य-भाग्य दिनभएको थियो। अहिले फेरि दिइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी फेरि ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौ। बच्चाहरूलाई भित्र खुसी छ- जसलाई सारा दुनियाँले खोजिरहेको छ उहाँ हामीलाई मिलेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी ५ हजार वर्षपछि फेरि आएर मिलेका छौ। बच्चाहरूले भन्छन्- हो बाबा, हामी हजारसँग अनेक पटक मिलेका छौं। कसैले तिमीलाई मारे पिटे पनि भित्र त त्यो खुसी छ नि। शिवबाबा मिलेको याद त छ नि। यादबाट नै कति पाप काटिन्छ। अबलाहरू, बाँधेलीहरूको त पाप अझ धेरै काटिन्छ किनकि उनीहरूले शिवबाबालाई धेरै याद गर्छन्। अत्याचार हुँदा बुद्धि शिवबाबातर्फ गइहाल्छ। शिवबाबा रक्षा गर्नुहोस्। त्यसैले याद गर्न राम्रो हो नि। सधैं पिटाइ खानुपरे पनि खाऊ, शिवबाबालाई याद गर्छौ, यो भलाइ भयो नि। यस्तो पिटाइमा त बलिहार जानुपर्छ। पिटाइ भयो भने याद गरिन्छ। भनिन्छ- गंगा जल मुखमा होस्, गंगाको तट होस्, अनि प्राण तनबाट निस्कियोस्। तिमीलाई जब पिटाइ हुन्छ, बुद्धिमा बाबा र बादशाही याद होस्। पुग्यो। बाबा भन्नासाथ वर्सा अवश्य याद आउँछ। यस्तो कोही पनि छैन होला, जसलाई बाबा भन्नासाथ वर्सा याद नआओस्। बाबासँग वर्सा अवश्य याद आउँछ। तिमीलाई पनि शिवबाबाको साथमा वर्सा अवश्य याद आउँछ। उनीहरूले त विकारको लागि तिमीलाई पिटेर शिवबाबाको याद दिलाउँछन्। तिमीले बाबाबाट वर्सा पाउँछौ, पाप काटिन्छ। यो पनि ड्रामामा तिमी लागि गुप्त कल्याण हो। जसरी भनिन्छ- लडाईं कल्याणकारी छ त्यसैगरी यो पिटाइ पनि राम्रो भयो नि।

आजकल बच्चाहरूको प्रदर्शनी मेलाको सेवामा जोड छ। नव निर्माण प्रदर्शनीका साथसाथै लेखिदेऊ- गेट वे टु हेवन। दुवै शब्द हुनुपर्छ। नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ, त्यसको प्रदर्शनी भएमा मनुष्यलाई सुनेर खुसी हुन्छ। नयाँ दुनियाँ कसरी स्थापना हुन्छ, त्यसको लागि यो चित्र बनाइएको छ। आएर हेर्नुहोस्। गेट वे टु न्यु वर्ल्ड, यो शब्द पनि ठीक छ। यो जुन लडाईं छ यसद्वारा गेट खुल्छन्। गीतामा पनि छ भगवान आउनु भएको थियो, आएर राजयोग सिकाउनु भएको थियो। मनुष्यबाट देवता बनाउनु भएको थियो भने अवश्य नयाँ दुनियाँ स्थापना भएको हुनुपर्छ। मनुष्यले कति कोसिस गर्छन् चन्द्रमामा जान। देख्छन्- धरती नै धरती छ। मनुष्य त कोही पनि देखिदैन। यति सुनाउँछन्। यसबाट फाइदा नै के! अहिले तिमी वास्तविक साइलेन्समा जान्छौ नि। अशरीरी बन्छौ। त्यो हो शान्तिको दुनियाँ। तिमी मृत्यु चाहन्छौ, शरीर छोडेर जान चाहन्छौ। बाबालाई पनि मृत्युको लागि

नै बोलाउँछौं- आएर आफूसँग मुक्ति-जीवनमुक्तिमा लिएर जानुहोस्। तर कहाँ बुझ्छन् र, पतित-पावन आउनु भनेको कालको काललाई बोलाउनु जस्तै हो। अहिले तिमीले बुझेका छौं- बाबा आउनु भएको छ, भन्नुहुन्छ- घर जानु छ। अब हामी घर जानु छ। बुद्धिले काम गर्छ नि। यहाँ कति बच्चाहरूको बुद्धि धन्दा आदितर्फ दौडिंदो हो। फलानो बिरामी छ, के भयो होला। अनेक प्रकारका संकल्प आउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी यहाँ बसेका छौ, आत्माको बुद्धि बाबा र वर्सातर्फ रहोस्। आत्माले नै याद गर्छ नि। मानौं कसैको बच्चा लन्डनमा छ, समाचार आयो, बिरामी छ। बुद्धि गइहाल्छ। फेरि ज्ञान बुद्धिमा बस्न सक्दैन। यहाँ बस्दा-बस्दै बुद्धिमा उनको याद आइरहन्छ। कसैको पति बिरामी भए भने स्त्रीको मनमा उथल-पुथल हुन्छ। बुद्धि जान्छ नि। त्यस्तै तिमीले पनि यहाँ बसेर सबै कुरा गर्दा पनि शिवबाबालाई याद गरिराख। त्यो पनि अहो सौभाग्य। जसरी उनीहरूले पतिलाई अथवा गुरुलाई याद गर्छन्, तिमीले बाबालाई याद गर। तिमीले आफ्नो एक मिनेट पनि खेर फाल्नु हुँदैन। बाबालाई जति याद गर्छौ त्यति नै सेवा गर्दा पनि बाबाको नै याद आउँछ। बाबाले भन्नुभएको छ- मेरा भक्तहरूलाई सम्झाऊ। यो कसले भन्यो? शिवबाबाले। कृष्णका भक्तलाई के सम्झाउँछौ? उनीहरूलाई भन- कृष्णले नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहनु भएको छ। मान्छन्? रचयिता त परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, कृष्ण कहाँ हुन् र। परमपिता परमात्माले नै पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाइरहनु भएको छ, यो मान्छन् पनि। नयाँबाट पुरानो, पुरानोबाट फेरि नयाँ हुन्छ। केवल समय धेरै दिनाले मनुष्य घोर अन्धकारमा छन्। तिम्रो लागि त अहिले हातमा वैकुण्ठ छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन आएको छु। बन्छौ? वाह, किन नबन्ने! त्यसोभए मलाई याद गरे, पवित्र बन। यादद्वारा नै पाप भस्म हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- विकर्मको बोझ आत्मामा हुन्छ, नकि शरीरमा। यदि शरीरमा बोझ हुन्थ्यो भने त जब शरीरलाई जलाइन्छ तब त्यससँगै पाप पनि जल्नुपर्ने। आत्मा त छ नै अविनाशी, त्यसमा केवल मिसावट पर्छ। जसलाई निकाल्नको लागि बाबाले एउटै युक्ति बताउनु हुन्छ- याद गर। पतितबाट पावन बन्ने युक्ति कति राम्रो छ। मन्दिर बनाउने, शिवको पूजा गर्ने पनि भक्त हुन् नै। पुजारीलाई कहिल्यै पूज्य भन्न सकिँदैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) जसलाई सारा दुनियाँले खोजिरहेको छ, उहाँ बाबा हामीलाई मिलेको छ- यसै खुसीमा रहनु छ। यादद्वारा नै पाप काटिन्छ, त्यसैले कुनै पनि परिस्थितिमा बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ। एक मिनेट पनि आफ्नो समय खेर फाल्नु छैन।

२) यस पुरानो दुनियाँबाट बुद्धिको लंगर उठाइदिनु छ। बाबाले हाम्रो लागि नयाँ घर बनाइरहनु भएको छ, यो हो रौरव नर्क, कंसपुरी। हामी जाँदैछौं वैकुण्ठपुरीमा। सदा यसै स्मृतिमा रहनु छ।

वरदान:- हिँडा डुल्दा फरिश्ता स्वरूपको साक्षात्कार गराउने साक्षात्कारमूर्त भव जसरी सुरुमा हिँडा डुल्दा ब्रह्मा गुम भएर श्रीकृष्ण देखिन्थ्यो। त्यही साक्षात्कारले सबै कुरा छुटाइदियो। यस्तो साक्षात्कारद्वारा अहिले पनि सेवा होस्। जब साक्षात्कारबाट प्राप्ति हुन्छ तब नबनिकन रहन सक्दैनन्, त्यसैले हिँडा डुल्दा फरिश्ता स्वरूपको साक्षात्कार गराऊ। भाषण गर्ने धेरै छन्, तिमी भासना दिनेवाला बन, अनि सम्झनेछन् यी त कोही भगवानका हुन्।

स्लोगन:- - सदा रूहानी खुसीको अनुभव गरिरह्यौ भने कहिल्यै पनि अलमलिने छैनौ।